



USTAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

Broj: U-III-1044/2026

Zagreb, 24. lipnja 2026.

Ustavni sud Republike Hrvatske, u Drugom vijeću za rješavanje pretpostavki za odlučivanje o ustavnim tužbama, u sastavu sutkinja Sanja Bezbradica Jelavić, predsjednica Vijeća, te suci Dražen Bošnjaković i Rajko Mlinarić, članovi Vijeća, u postupku koji je ustavnom tužbom pokrenuo Me2Grow d. o. o. sa sjedištem u Varaždinu, kojeg zastupa Franjo Šebijan, odvjetnik u Zajedničkom odvjetničkom uredu Franjo Šebijan i Mihaela Carović Rukavina u Varaždinu, na sjednici održanoj 24. lipnja 2026. jednoglasno je donio

RJEŠENJE

Ustavna tužba se odbacuje.

Obrazloženje

1. Ustavna tužba s prijedlogom za odgodu ovrhe podnesena je 19. ožujka 2026. u povodu rješenja Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj: PŽ-960/2026-2 od 4. ožujka 2026. (u daljnjem tekstu: drugostupanjsko rješenje) kojim je ukinuto rješenje Trgovačkog suda u Varaždinu broj: St-55/2025-32 od 12. veljače 2026. (u daljnjem tekstu: prvostupanjsko rješenje) u dijelu kojim je pod rednim brojem 1. utvrđena tražbina Financijske agencije u iznosu od 320,21 EUR, bez potrebe vraćanja prvostupanjskom sudu na ponovni postupak (točka I. izreke), odbijene su kao neosnovane žalbe podnositelja (predstečajnog dužnika) i predstečajne povjerenice te je prvostupanjsko rješenje potvrđeno u dijelu kojim je pod rednim brojem 2. utvrđena tražbina CREDO BANKA d. d. u stečaju u iznosu od 1.248.789,02 EUR (točka II. izreke). Prvostupanjskim rješenjem su u predmetnom predstečajnom postupku utvrđene obje prethodno navedene tražbine.

2. U ustavnoj tužbi podnositelj navodi da su mu osporenim aktima povrijeđena prava zajamčena člancima 14. stavkom 2. u vezi s člankom 3., 29. stavkom 1. i 49. Ustava Republike Hrvatske ("Narodne novine" broj 56/90., 135/97., 113/00., 28/01., 76/10. i 5/14.), člancima 6. stavkom 1. i 13. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda ("Narodne novine - Međunarodni ugovori" broj 18/97., 6/99. - pročišćeni tekst, 8/99. - ispravak, 14/02., 1/06., 13/17. i 6/24.; u daljnjem tekstu: Konvencija) te člankom 47. Povelje Europske unije o temeljnim pravima ("Službeni list" C 326, 26. listopada 2012.; hrvatski prijevod: SL C 202, 7. lipnja 2016.).

3. Za potrebe ustavnosudskog postupka pribavljene su preslike dijelova predmetnog sudskog spisa.

Ne postoje pretpostavke za odlučivanje o biti stvari.

4. Člankom 71. stavcima 1. i 2. Ustavnog zakona o Ustavnom sudu Republike Hrvatske ("Narodne novine" broj 99/99., 29/02. i 49/02. - pročišćeni tekst; u daljnjem tekstu: Ustavni zakon) propisano je:

"Članak 71.

(1) Vijeće, odnosno sjednica Ustavnog suda ispituje samo one povrede ustavnih prava koje su istaknute u ustavnoj tužbi.

(2) Ustavna tužba neće se uzeti u razmatranje u slučaju kad se ne radi o povredi ustavnog prava.

(...)"

Člankom 32. Ustavnog zakona propisano je:

"Članak 32.

Ustavni sud će rješenjem odbaciti ... ustavnu tužbu ... kad ne postoje pretpostavke za odlučivanje o biti stvari."

Pod "odlučivanjem o biti stvari", u smislu članka 32. Ustavnog zakona, razumijeva se odlučivanje o ustavnopravnoj biti stvari.

5. U skladu s Ustavom i Ustavnim zakonom, Ustavni sud nije tijelo sudbene vlasti, ne provodi sudski postupak i ne odlučuje meritorno o sudskim stvarima. Ustavni sud posebno je tijelo utemeljeno Ustavom radi zaštite pojedinačnih ljudskih prava i temeljnih sloboda (ustavnih prava) u postupku pokrenutom ustavnom tužbom.

6. Ustavna tužba nije redovni ili izvanredni pravni lijek u sustavu domaćih pravnih lijekova. Ona je posebno ustavnopravno sredstvo zaštite ustavnih prava u pojedinačnim slučajevima. Stoga nije dostatno pozvati se u ustavnoj tužbi na povrede koje su rezultat navodnih nezakonitosti što ih je počinilo nadležno tijelo ili sud u sudskom postupku. Protiv takvih nezakonitosti pravnu zaštitu pružaju redovni i specijalizirani sudovi u postupcima ustrojenim u više stupnjeva sudske zaštite. One, iznimno, mogu biti i predmet ispitivanja pred Ustavnim sudom, ali samo ako i u mjeri u kojoj mogu povrijediti ljudska prava i temeljne slobode zaštićene Ustavom.

Ustavni sud ponavlja da pravo na pravično suđenje obuhvaća postupovnu, a ne materijalnu pravičnost. Ustavni sud ne utvrđuje činjenice, ne ocjenjuje dokaze i ne primjenjuje mjerodavno pravo (usporedi s, primjerice, rješenjima Ustavnog suda Republike Hrvatske broj: U-III-3779/2022 od 30. studenoga 2022. i U-III-6594/2022 od 26. travnja 2023., www.usud.hr). Povreda prava na pravično suđenje postoji samo ako sudska odluka uopće nema razloga ili ako su razlozi proizvoljni ili očito nerazumni. Treba dakle biti riječ o nedvojbenoj pogrešci, odnosno takvoj pogrešci "koju nijedan razuman sud ne bi ikada mogao učiniti" (v., primjerice, odluke Ustavnog suda Republike Hrvatske broj: U-III-4951/2014 od 10. ožujka 2020. i U-III-3077/2018. od 19. svibnja 2020.; te predmete Europskog suda za ljudska prava (u daljnjem tekstu: ESLJP) *Khamidov protiv Rusije*, br. 72118/01, § 170., presuda od 15. studenoga 2007.; i *Bochan protiv Ukrajine* br. 2 [Vv], br. 22251/08, § 62., presuda od 5. veljače 2015.). Stoga su obrazloženja sudskih odluka iznimno važna jer je nedostatak

relevantnih i dostatnih razloga za ocjene kakve su odlukom dane prvi i najvažniji znak koji upućuje na proizvoljno odlučivanje.

U ustavnoj tužbi, također, nije dostatno ponoviti razloge koji su već istaknuti u žalbenim ili revizijskim postupcima pred sudom niti je dostatno samo navesti ustavna prava koja se smatraju povrijeđenima. Ustavna tužba mora sadržavati konkretne i obrazložene razloge eventualne povrede određenog ustavnog prava.

Konačno, kad je riječ o ustavnom jamstvu jednakosti pred zakonom, vlastiti slučaj valja dovesti, kad god je to moguće, u vezu s ostalim sličnim slučajevima i obrazložiti u čemu je on ustavnopravno specifičan da bi morao biti ispitan pred Ustavnim sudom.

7. Glavni prigovor podnositelja odnosi se na navodno ustavnopravno neprihvatljivu primjenu članka 113. stavka 7. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/91., 91/92., 112/99., 88/01. - članak 50. Zakona o arbitraži, 117/03., 88/05. - članak 129. Zakona o izmjenama i dopunama Ovršnog zakona, 2/07. - odluka USRH broj: U-I-1569/2004 i dr., 84/08., 96/08. - odluka USRH broj: U-I-1569/2004 i dr., 123/08. - ispravak, 57/11., 148/11. - pročišćeni tekst, 25/13., 28/13. - članak 145. Zakona o sudovima, 89/14. - odluka USRH broj: U-I-885/2013, 70/19., 80/22., 155/23. i 146/25.; u daljnjem tekstu: ZPP) u okolnostima razmatranog slučaja.

Suprotno tom prigovoru, Ustavni sud ocjenjuje da su predmetni sudovi za svoja činjenična utvrđenja, ocjenu dokaza i primjenu prava dali jasne, dostatne i relevantne ustavnopravno prihvatljive razloge glede opravdanosti primjene članka 113. stavka 7. ZPP-a u predmetnom slučaju. Ti razlozi nisu ni očito nerazumni ni proizvoljni. Naime, u obrazloženju drugostupanjskog rješenja je u tom pogledu u bitnome navedeno:

"12. Neovisno o stavu žalitelja i ranijoj praksi ovog suda ovaj sud ocjenjuje da je pravilno u ponovnom postupku prvostupanjski sud ocijenio pravodobnom prijavu tražbine u smislu odredbe članka 113. ZPP-a, i sukladno uputi iz ukidnog rješenja uzeo u obzir da su, prema odredbi članka 21. SZ-a tijela predstečajnog postupka sud i povjerenik, da prema odredbi članka 22. točka 2. SZ-a sud nadzire rad povjerenika, da je uistinu propisano u odredbi članka 36. stavka 1. SZ-a da se prijava tražbine podnosi FINI, koja nije tijelo predstečajnog postupka, da je stečajna upraviteljica nesporno u određenom roku podnesenu i primljenu prijavu mogla proslijediti FINA-i, koja bi tada morala postupiti prema odredbi članka 41. stavka 5. SZ-a. Drugačije tumačenje predstavljalo bi pretjerani formalizam koji u konkretnom slučaju vjerovnika stavlja u nepovoljniji položaj. Dakle, iako je procesna odredba članka 36. stavka 1. SZ-a prava kogentne prirode upravo je u odredbi članka 113. stavka 7. ZPP-a zakonodavac predvidio zaštitu stranke koja je počinila očitu pogrešku prilikom pravovremenog podnošenja u konkretnoj situaciji prijave povjereniku kojeg je imenovao sud."

S obzirom na to da su, dakle, sudovi u dva stupnja odlučivanja razmotrili konkretan predmet te da su za svoje odluke dali dostatne i relevantne razloge, ukazuje se očito neosnovanim prigovor povrede prava na pravično suđenje. Činjenica da zaključci tih sudova nisu onakvi kakvi podnositelj smatra da bi trebali biti nije ni u kakvoj vezi s pravom na pravično suđenje u cjelini.

8. Podnositelj se u ustavnoj tužbi poziva na dvije prethodne različite odluke Visokog trgovačkog suda glede primjene članka 113. stavka 7. ZPP-a u razmatranom kontekstu. Međutim, da bi različita tumačenja mogla stvoriti pravnu nesigurnost,

trebale bi postojati duboke i dugotrajne razlike u praksi sudova te nedostatak mehanizma sposobnog razriješiti takve nedosljednosti (v., primjerice, odluku i rješenje Ustavnog suda broj: U-III-6870/2021 od 18. travnja 2023.; te predmet ESLJP-a *Nejdet Şahin i Perihan Şahin protiv Turske* [Vv], br. 313279/05, §§ 49. - 58., presuda od 20. listopada 2011.). Ustavni sud ocjenjuje da u razmatranom slučaju nije zadovoljen već prvi kriterij jer dvije prethodne različite odluke nisu dokaz dubokih i dugotrajnih razlika u sudskoj praksi. Takva praksa može se javiti i unutar istog suda, a što se, samo po sebi, ne može smatrati suprotno Konvenciji (vidi *Nejdet Sahin i Perihan Sahin*, citirano gore, § 51., i *Albu i ostali protiv Rumunjske*, br. 34796/09 i šezdesettri druga zahtjeva, § 34., presuda od 10. svibnja 2012.). Zahtjevi pravne sigurnosti i zaštite legitimnog povjerenja javnosti nemaju značaj stečenog prava na nepromjenjivost (consistency) sudske prakse. Razvoj sudske prakse nije, sam po sebi, u suprotnosti sa načelom dobrog sudovanja jer bi u suprotnom propust održavanja dinamičnog i evolutivnog pristupa mogao priječiti reforme ili poboljšanja.

9. Što se tiče ostalih prigovora podnositelja, oni nisu dopušteni jer u pogledu njih podnositelj nije iscrpio dopušteni pravni put budući da ih nije naveo u žalbi protiv prvostupanjskog rješenja.

10. Prigovori podnositelja vezani uz ostale odredbe Ustava, Konvencije i Povelje Europske Unije o temeljnim pravima, na način kako su postavljeni u ustavnoj tužbi te u mjeri u kojoj bi u okolnostima razmatranog slučaja osporeni akti mogli utjecati na ostvarivanje sadržaja tih normi, ne upućuju na mogućnost povrede njima zajamčenih ljudskih prava i temeljnih sloboda.

11. Stoga, nakon analize ustavne tužbe i uvida u dokumentaciju dostavljenu uz ustavnu tužbu, Ustavni sud ocjenjuje da su prigovori očito neosnovani te da konkretan slučaj ne otvara pitanje ostvarenja ustavnih prava podnositelja. Ustavni sud stoga utvrđuje da ne postoji ustavnopravna bit stvari o kojoj bi Ustavni sud odlučivao.

12. Slijedom navedenog, na temelju članka 32. Ustavnog zakona, riješeno je kao u izreci.

13. S obzirom na to da je odbacio podnositeljevu ustavnu tužbu, Ustavni sud nije odlučivao o podnositeljevom prijedlogu za odgodu ovrhe.

PREDSJEDNICA VIJEĆA
Sanja Bezbradica Jelavić, v. r.

Dostava (broj: U-III-1044/2026):

1. Zajednički odvjetnički ured
Franjo Šebijan i Mihaela Carović Rukavina,
Pavlinska ulica 5, 42000 Varaždin
- za podnositelja
2. Trgovački sud u Varaždinu
Cehovska 1, 42000 Varaždin
- na broj spisa: St-55/2025
3. Centar za evidenciju i dokumentaciju Suda
4. Spis

Po ovlaštenju pomoćnice glavne tajnice
Ustavnog suda za ustavnosudsko poslovanje
Vladimire Vodanović

Martina Prelec Nišević